

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
STALNA SLUŽBA U KRAPINI
Krapina, Trg dr. Mirka Dražena Grmeka 1

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Krapini po sucu Barbari Čuček kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Željko Kanceljak, OIB: 66006042433 iz Lepajci, Donja Šemnica 230, kojeg zastupa punomoćnica Natalija Đuran Tršinski, odvjetnica iz Zaboka, protiv tuženika Privredne banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732 sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 50, koju zastupa punomoćnik Miroslav Leko, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Leko & partneri sa sjedištem u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 8. listopada 2026. u prisutnosti tužitelja, zamjenice punomoćnice tužitelja Vesne Narančić, odvjetnice iz Krapine i zamjenika punomoćnika tuženika Ilije Boića, odvjetnika iz Zaboka, 28. listopada 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

- I. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 4. točka 1. ugovora o kreditu, broj: 9012088713 od 13. studenoga 2006., ovjerenog kod javnog bilježnika Damira Bjelčića, pod brojem: OU-706/06 dana 15. studenoga 2006., koji glasi: "po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana."
- II. Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 7. točki 2. ugovora o kreditu, broj: 9012088713 od 13. studenoga 2006., ovjerenog kod javnog bilježnika Damira Bjelčića, pod brojem: OU-706/06 dana 15. studenoga 2006., koji glasi: "U slučaju promjene kamatne stope iz točke 4. ovog Ugovora, Korisnik kredita pristaje da Banka povisi ili snizi iznos anuiteta, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete."
- III. Utvrđuje se ništetnim dio ugovorne odredbe članka 7. točka 2. ugovora o kreditu, broj: 9012088713 od 13. studenoga 2006., ovjerenog kod javnog bilježnika Damira Bjelčića, pod brojem: OU-706/06 dana 15. studenoga 2006., koji glasi: "plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja."
- IV. Odbija se dio glavnog tužbenog zahtjeva u dijelu koji glasi:

"IV. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 da tužitelju plati na ime razlike anuiteta i tečajne razlike 6494,04 eura s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od 1. listopada 2015. do isplate a sve u roku 15 dana."

- V. Prihvaća se točka IV. tužbenog zahtjeva iz eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva koja glasi:

"IV. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732 sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 50, da tužitelju Željko Kanceljak, OIB: 66006042433 iz Lepajci, Donja Šemnica 230, isplati iznos od 3.072,47 EUR-a (slovima: tri tisuće sedamdeset dva eura i četrdeset sedam centi) sa zateznom kamatom koja teče na taj iznos od 11. lipnja 2019. pa do isplate, a koje zatezne kamate do 31. prosinca 2022. teku po stopi koja se određuje, a svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana."

- VI. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732 sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 50, da tužitelju Željko Kanceljak, OIB: 66006042433 iz Lepajci, Donja Šemnica 230, naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 2.463,21 eura (slovima: dvije tisuće četristo šezdeset tri eura i dvadeset jedan cent) s pripadajućom zateznom kamatom tekućom od 28. listopada 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1.siječnja,a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

- VII. Odbija se tužitelj s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška kao neosnovan.

VIII. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka u cijelosti.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita sklopio s tuženikom kao kreditorom ugovor o kreditu, broj ugovora: 9012088713 od 13. studenog 2006., potvrđen kod javnog bilježnika Damira Bjelčića 15. 11. 2006., pod brojem: OU-706/2006, dodatak ugovora o kreditu, broj: 9012088713 od 18. 12. 2015., potvrđen od strane javnog bilježnika Damira Bjelčića, 18. 12. 2015., pod brojem: Ov-9797/2015 od 18. 12. 2015. Tužitelj navodi da se ugovorom o kreditu tuženik obvezao staviti na raspolaganje tužitelju iznos od 59.000,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika na dan isplate, dok se tužitelj obvezao isti iznos vratiti s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen ugovorom, odnosno na rok otplate 240 mjeseci. Tužitelj navodi da je odredbom članka 4.1. označenog ugovora o kreditu tužbe ugovoreno da je tužitelj dužan tuženiku plaćati u anuitetima iznos kredita od 59.000,00 CHF i redovnu kamatu po kamatnoj stopi 4,35 % godišnja, koja je promjenjiva sukladno Odluci Banke o kreditima građana ..., a odredbom 4.2. visinu kamatne stope Banka može promijeniti i sukladno broj grupa proizvoda te urednosti poslovanja korisnika kredita. Tužitelj navodi da je odredbom ugovora u čl. 7. st. 7.2. navedeno "u slučaju promjene kamatne stope iz točke 4. ovoga ugovora, Korisnik kredita pristaje da banka povisi ili snizi iznos anuiteta te se danom kad mu je obavijest dostavljena smatra dan kad je Banka putem pošte uputila Korisniku kredita obavijest o tome na adresu iz ovoga Ugovora ili na adresu koju je Korisnik kredita pisano dostavio Banci. Ova obavijest sastavni je dio ovog Ugovora." Tužitelj navodi da je označena odredba članka 4.2. i 7.2. ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, a koja je promjenjiva sukladno odluci tuženika (banke) o kamatnim stopama ništeta i to iz razloga jer je odredbom čl. 269. st. 2. Zakona o obveznim odnosima propisano da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva, dok je odredbom čl. 270. ZOO-a propisano kako je ugovor ništeta ako činidba nije moguća, dopuštena i određena ili određiva. Tužitelj navodi da u konkretnom slučaju, činidba u pogledu kamatne stope koju je tužitelj bio dužan plaćati tuženiku nije niti određena niti određiva. Nadalje navodi da se kamatna stopa po prednje označenom ugovoru kreditu mijenjala isključivo jednostranom odlukom tuženika, te se o takvoj promjeni nije pojedinačno pregovaralo. S time u vezi, tužitelj navodi da je tuženik svojom jednostranom odlukom mijenjao kamatnu stopu te o istome obavješćivao tužitelja samo pisanom obavijesti bez da je za takvu promjenu tražio suglasnost tužitelja, pa je tako tuženik u nekoliko navrata u periodu od 2006. do utuženja mijenjao kamatnu stopu, a kojim promjenama je došlo do promjene u mjesečnim anuitetima koje je tužitelj bio dužan plaćati tuženiku, a time i do promjene u prvotno ugovorenom otplatnom planu. Tužitelj navodi da kredit otplaćuje, a u čl. 4. ugovora da je utvrđeno da kamatna stopa iznosi 4,35%, s tim da je promjenjiva, a u čl. 7.2 da je utvrđeno da se promjena kamatnih stopa vrši izmjenama i dopunama Odluke o kamatnim stopama banke na čiju primjenu korisnik kredita bezuvjetno pristaje. Tužitelj navodi da ugovor sadrži nepoštene odredbe o promjenjivosti kamatne stope koje su protivne Ustavu RH, prisilnim propisima i moralu društva te osnovnim načelima obveznog prava i prava zaštite potrošača, slijedom čega su ništave i ne proizvode pravni učinak. Tužitelj navodi da u ugovoru nisu navedeni egzaktni parametri za promjenu kamatne stope i metode izračuna tih parametara niti su mu na bilo koji način ni prije niti u trenutku sklapanja ugovora objašnjeni razlozi i

mehanizmi promjene kamatne stope, a da bi on mogao na temelju ugovornih i poznatih kriterija sam izračunati i predvidjeti promjenu kamatne stope pa time i visinu svoje obveze. Tužitelj ističe da se nije pojedinačno pregovaralo o toj ugovornoj odredbi već mu je ta odredba nametnuta kao dio unaprijed formuliranog obrasca ugovora o kreditu. Tužitelj navodi da je u konkretnom slučaju tuženik oko 11 puta mijenjao kamatnu stopu i anuitete, čime je postupio protivno načelima obveznog prava iz odredbe čl. 4., 3., 6., 7., 8. i 10. Zakona o obveznim odnosima. Tužitelj navodi da je odredba o redovnoj kamatnoj stopi bitan sastojak ugovora o kreditu pa stoga mora biti određena odnosno određiva u smislu odredbe čl. 269. st. 2. i 272. ZOO-a. Nadalje navodi da je sporna ugovorna odredba protivna i odredbama čl. 62. i 90. Zakona o zaštiti potrošača, dok je prema čl. 87. ZPP-a nepoštena ugovorna odredba ništava. Tužitelj navodi da je čl. 84. ZPP-a utvrđeno kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne lako razumljive i uočljive. Tužitelj ističe kako nije moglo biti razumljivo, kada i na koji način će se mijenjati kamatna stopa, a da bi on to mogao predvidjeti, izračunati i procijeniti učinke promjene. Tužitelj navodi da ne posjeduje obavijesti o promjeni kamatne stope te stoga nije u mogućnosti niti precizno izračunati razliku koju potražuje s osnova razlike u kamatnim stopama te stoga sudu podnosi stupnjevitu tužbu sukladno čl. 186. b ZPP-a te će nakon što mu banka dostavi sve odluke o promjeni kamatne stope i provede se financijsko vještačenje precizirati tužbeni zahtjev. Tužitelj je prema podacima koji su mu bili dostupni, a koji nisu potpuni i cjeloviti po vještaku izračunao razliku između kamate s početka otplatnoga plana i s obračun s promjenjivim kamatnom stopama. Tužitelj navodi da razlika s osnova plaćene kamate iznosi 25.256,12 kuna, a sukladno izračunu vještaka te tužitelj potražuje povrat više uplaćenih iznosa s kamatom za svaki pojedinačni iznos od dana uplate anuiteta pa do isplate. Tužitelj navodi da predmetna ugovorna odredba omogućuje tuženiku da promjenu ugovorne kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, a da pri tome nisu precizno određeni uvjeti promjenjivosti i referentna stopa za koju se vežu promjene, te je time uzrokovan nepovoljan položaj tužitelja i neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, koji promjenu nije mogao predvidjeti, a pravilnost promjene nije mogao provjeriti jer nije imao nikakvih egzaktnih kriterija. Tužitelj navodi da se u predmetnom slučaju radi o znatnoj neravnoteži po pitanju prava i obveza između stranaka i to na štetu tužitelja (u ovome slučaju potrošača) jer su predmet ugovora i novčana obveza bitni sastojci ugovora o kojima mora postojati jasan konsenzus između stranaka, te je tuženik putem ove ugovorne odredbe (čl. 7.2. ugovora) u potpunosti izbjegao utjecaj druge ugovorne strane (tužitelja). Tužitelj navodi da je navedeno u suprotnosti odredbi čl. 247. ZOO (NN 35/05, 41/08, 125/11) koji propisuje da je ugovor sklopljen kada su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora. Tužitelj navodi da je odredba članka 4. i 7.2. predmetnog ugovora u suprotnosti s načelom savjesnosti i poštenja koje je jedno od osnovnih načela obveznog prava te je sadržano u odredbi čl. 4. ZOO-a, kojom je propisano da prilikom zasnivanja obveznih odnosa i ostvarivanju tih prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se tog načela. Tužitelj navodi da je prema predmetnoj ugovornoj odredbi članka 7. 2., dug tužitelja postao promjenjiv element na koji nije mogao utjecati tužitelj zato što je kamatu tuženik (banka) određivao jednostrano i samovoljno bez prethodnog pregovaranja s tužiteljem te je tako tuženik prouzrokovao znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja (potrošača), sve protivno načelu savjesnosti i poštenja. Članak 7. 2. predmetnog ugovora o kreditu kojim se određuje promjenljivost kamatne stope je u potpunosti u suprotnosti sa Zakonom o zaštiti potrošača koji se primjenjuje kao *lex specialis*, te je s istim regulirana materija o nepoštenim odredbama u trgovačkim

ugovorima. Tužitelj se poziva na presudu i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 4. srpnja 2014., poslovni broj: PŽ-7129/13-4, donesenu na temelju kolektivne tužbe korisnika kredita s istim ugovornim odredbama uključujući i kredit tužitelja, u kojoj je isti zauzeo stav da su predmetne odredbe ugovora o kreditu kojima se promjena kamatne stope čine ovisnom o odluci tuženika (banke) nepoštene, pa prema tome ništetne - što je osobito obrazloženo na str. od 53. do 67. navedene presude i rješenja, a u ovome predmetu se radi o takvom identičnom slučaju. Budući sud na ništetnost pazi po službenoj dužnosti, tužitelj ističe da je članak 7.2 povezano s utvrđenom visinom kamatne stope čl. 4. predmetnog ugovora ništetan, osobito iz razloga navedenih u obrazloženju predmetne presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, pod poslovnim brojem: PŽ-7129/13 od 4. srpnja 2014. Tužitelj navodi da je tuženik umjesto po prvotno ugovorenoj kamatnoj stopi od 4,35 %, godišnje, jednostranom odlukom protivno načelu savjesnosti i poštenja, mijenjao kamatnu stopu, a čime je došlo do promjene u mjesečnim anuitetima u odnosu na prvi otplatni plan kredita, i to s uvećanjem koje će tužitelj precizirati nakon što primi sve odluke i obavijesti banke u odnosu na kredit tužitelja. Tužitelj navodi da je navedeni iznos dobiven usporedbom početno ugovorene kamatne stope od 4,35% i svake promijenjene kamatne stope. Sukladno prednje označenoj presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, tužitelj ističe da se svaki iznos anuiteta viši od iznosa određenog u prvom otplatnom planu, smatra nepošteno promjenjivim na štetu tužitelja, slijedom čega je tuženik u obvezi vratiti tužitelju sve što je tužitelj platio iznad prvotno ugovorenog mjesečnog anuiteta u visini od 258,62 CHF. Tužitelj navodi da prema informativnom izračunu preplaćenih kamata potražuje i kamate na svaki pojedini iznos. Osim navedenoga, tužitelj navodi da su ugovorne odredbe kredita sklopljenog između stranaka kojima se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak nejasne, te nisu lako razumljive i nisu dovoljno uočljive tužitelju kao neukoj osobi, a niti bilo kojem prosječnom građaninu. Tužitelj smatra da ugovorne odredbe u ugovorima o kreditu koje su predmet ovog spor, kojima se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak u čl. 1. i čl. 7.2 (kao anuiteti otplate) ugovora suprotno načelu savjesnosti i poštenja, dovode do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača već zbog činjenice da potrošači nisu mogli pregovarati o sadržaju ugovornih odredaba budućeg ugovora na sklapanje kojeg su ih banke navodile svojim reklamama. Tužitelj smatra da ugovorne odredbe u ugovorima o kreditu koje su predmet ovog spora, kojima se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, dovode do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača već zbog činjenice da tužiteljica nije mogla pregovarati o sadržaju ugovornih odredaba budućeg ugovora na sklapanje kojeg su ih banke navodile svojim reklamama. Tužitelj navodi da je značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u švicarskim francima tim veći što prosječni potrošač ovdje tužitelj ne zna za rizik tečaja švicarskog franka, nego misli da je svaka strana sklapanjem ugovora prihvatila samo opći valutni rizik, te je još veći zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju švicarskog franka, a k tome je i promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke. Tužitelj nadalje navodi da je priroda i specifičnost valute švicarski franak poznat bankama, ali ne i prosječnom potrošaču tužitelju koji ne raspolaže stručnim znanjem, a kako ga banke kao profesionalci o tome ni na koji način nisu informirale, potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima. Budući da sud na ništetnost pazi po službenoj dužnosti, tužitelj ističe da je članak 1. i čl. 7.2., predmetnog ugovora ništetan, osobito iz razloga navedenih u obrazloženju predmetne presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, pod poslovnim brojem: PŽ-6632/2017. Tužitelj pridržava pravo da,

ako predmetna dokumentacija nije potpuna i dovoljna za izračun visine tužbenog zahtjeva, da sud službenim putem od tuženika zatraži dostavu sve relevantne dokumentacije potrebne za provođenje financijsko - knjigovodstvenog vještačenja, nakon čega će tužitelj urediti tužbeni zahtjev u smislu odredbe čl. 186.b. st. 3. Zakona o parničnom postupku, a s obzirom na to da zbog kratkoće vremena, kao i nepotpunoj dokumentaciji tužitelj ne posjeduje znanja i vještine, kojima bi mogao precizno urediti tužbeni zahtjev, a isto se posebno odnosi na utvrđenje ništetnosti s osnova valutne klauzule, a u odnosu na koji će iznos precizirati nakon dostave podataka o promjeni valutne klauzule i vještačenju. Tužitelj nadalje navodi da je banka kod konverzije pogrešno izračunala visinu priznate glavnice kao i preplaćenog iznosa. Tužitelj navodi da glavnica na dan 30. rujna 2015. iznosi 17.492,65 kuna, preplata u konverziji iznosi 24.156,95 kuna, a nakon umanjenja za 6.664,30 kuna. Tužitelj stoga tužbom potražuje da mu tuženik isplati iznos, i to: 50.294,85 kuna s osnova preplaćenog tečaja i kamate te iznos od 25.256,12 kuna s osnova preplaćene kamate, pri čemu valuta do 30. rujna 2015. iznosi 31.703,03 kuna. Slijedom navedenog, tužitelj u tužbi postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, te s osnove ništetnosti tih odredbi postavlja kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 50.294,85 kuna, koje iznose će naknadno odrediti nakon pribave potrebne dokumentacije od tuženika te provedenog financijskog knjigovodstvenog vještačenja.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da tužitelj postavlja tužbeni zahtjev temeljen na tvrdnji o ništetnosti odredbi ugovora o kreditu te na isplatu iznosa s pripadajućim kamatama kojim je tužitelj navodno „preplatio“ rate kredita temeljem ugovora o kreditu uslijed promjena kamatnih stopa i tečaja koje su se događale za vrijeme otplate kredita. Tuženik osporava kako osnov, tako i visinu tužbenog zahtjeva te ističe prigovor zastare. Tužitelj oba zahtjeva temelji na presudi Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/13 i PŽ-6632/17. Tuženik navodi da nema nikakvog uporišta za zaključak da se pravila odredbe čl. 22. ZOO-a ne mogu primijeniti na valutne klauzule kredita u CHF. Tuženik navodi da ugovaranjem valutne klauzule ugovorne strane nisu u nejednakom položaju budući da valutna klauzula djeluje isto prema svim sudionicima. Tuženik navodi da ako je temeljem čl. 22. ZOO-a valutna klauzula dopuštena, onda je takva zakonska odredba jedini smjer u kojem sud, u okviru svoje zakonske uloge, smije tu odredbu primjenjivati. Tuženik se u pogledu navedenog poziva na odluku Vrhovnog suda RH, poslovni broj: Vs-Rev 1990/91, i odluku Ustavnog suda RH U-I-1746/2006 od 17.6.2009. Tuženik navodi da HNB kao regulatorno tijelo monetarne vlasti nije podržavala niti podržava ukidanje valutne klauzule. Tuženik navodi kako za opstojnost i primjenu valutne klauzule postoji zakonska osnova budući da se radi o zakonom izričito dopuštenoj klauzuli. Tuženik navodi da se s obzirom na regulatorne propise HNB, gotovo radi o uvjetovanosti kada je riječ o poslovanju banaka budući da su rezerve u stranoj valuti propisani obavezni način zaštite od rizika u realnim uvjetima gdje hrvatski štediše/potrošači najveći dio štednje drže u stranoj valuti. Tuženik ukazuje i na to kako je predmetni ugovor o kreditu solemniziran od strane javnog bilježnika, te ima snagu javnobilježničkog akta i odraz je stvarne volje ugovornih strana zbog čega je zahtjev za utvrđenje ništetnosti bilo koje odredbe ovoga ugovora neosnovan. S tim u vezi tuženik se poziva na presudu Vrhovnoga suda Republike Hrvatske VSRH Rev 895/2003 od 9.2.2005. Tuženik navodi da je tužitelj poslovno sposobna osoba te prilikom razmatranja ponuđenog ugovora nije izdvojio niti jedno pitanje kao „sporno“ ili tražio bilo kakva razjašnjenja svojih ugovornih obveza i/ili ugovorne pozicije, unatoč višestrukoj provjeri od strane

službenika banke pa konačno i javnog bilježnika. Tuženik navodi da se tužitelj svjesno odlučio za predmetni ugovor sa svim njegovim uvjetima i odredbama budući da je sam ocijenio kako mu, sukladno njegovim potrebama i mogućnostima, upravo najviše odgovara. Tuženik navodi da Banka ne može preuzeti odgovornost za potrošača već mu jedino može ponuditi onu uslugu za koju će on sam procijeniti da li odgovara njegovim potrebama i mogućnostima. Tuženik navodi da je iluzorno očekivati da banka pregovara o pojedinačnim odredbama ugovora o kreditu sa svakim potrošačem. Zaključno, tuženik ističe da iz svih relevantnih zakona koji uređuju poslovanje banaka kao i Zakona zaštiti potrošača, Zakona o potrošačkom kreditiranju, Zakona o obveznim odnosima, Direktive EU 2008/48 koja dopušta ugovorene varijabilne kamate u potrošačkim kreditima, Direktive 93/13 te dosadašnje sudske prakse Vrhovnog suda jasno proizlazi da je ugovaranje promjenjive kamatne stope dopušteno pa je očito kako sama promjenjiva kamata nije niti ne može biti ništetna. Nadalje, tuženik navodi da su konkretne kamatne stope koje su bile u primjeni u konkretnom ugovoru, određene na temelju ugovorne ovlasti čiji je smisao prilagodba kamatne stope uvjetima na tržištu, pa se ne može smatrati da kamatna stopa nije određiva te tvrdi da nijedna od primijenjenih kamatnih stopa ne prelazi zakonom najvišu dopuštenu stopu ugovorne kamate. Tuženik navodi da je u konkretnom slučaju ugovorna volja stranaka ugovaranje upravo promjenjive, a ne fiksne kamatne stope i ugovaranje kredita s valutnom klauzulom pri čemu je valutna klauzula zakonom izričito dopuštena klauzula. Tuženik navodi da je sklapanjem Dodatka ugovora o kreditu izvršena konverzija, tj. kreditni odnos između stranaka je izmijenjen pa tužitelj nema osnovnu za bilo kakav zahtjev za isplatu, budući je početni kredit u CHF prestao postojati u potpunosti nakon što je konvertiran, te iz razloga početni kredit u CHF prestao postojati u potpunosti nakon što je konvertiran, ta iz razloga što je tužitelju predmetni ukupni iznos preplate utvrđen s osnove preračunatog tečaja, pridruženog preplati sa osnove iznosa preplaćenih kamata uračunat prilikom konverzije. Završno, tuženik ističe i prigovor zastare. Slijedom iznijetog, tuženik predlaže tužbeni zahtjev odbiti te tužitelju naložiti da tuženiku naknadi prouzročeni parnični trošak.

3. Rješenjem, poslovni broj: P-154/2025-23 od 27. listopada 2025. sud je tuženiku naložio da tužitelju dostavi traženu dokumentaciju, a što je tuženik učinio uz podnesak od 19. siječnja 2026.

4. Nakon provedenog financijskog vještačenja, sud je rješenjem, poslovni broj: P-12/2026-31 od 23. lipnja 2026. temeljem odredbi čl. 186.b. st. 4. i čl. 109. st. 4. ZPP-a, tužitelju odredio rok za postavljanje određenog tužbenog zahtjeva.

5. Nakon toga, tužitelj je na glavnoj raspravi od 8. listopada 2026. precizirao tužbeni zahtjev tako da potražuje iznos od 6.494,04 eura, uvećano za zakonsku zateznu kamatu od 1. listopada 2015. po osnovi ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi te po osnovi ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli. Podredno, ako sud ocijeni da glavni tužbeni zahtjev nije osnovan, tužitelj je postavio eventualno kumuliran tužbeni zahtjev tako da potražuje iznos od 3.072,47 eura sa zateznom kamatom od podnošenja tužbe po osnovi zateznih kamata na mjesečne iznose razlike obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., a koja proizlazi iz promjene kamatne stope te iz promjene tečaja.

6. Budući da se u konkretnom slučaju radilo o postavljanju određenog tužbenog zahtjeva nakon manifestacijskog rješenja, ne radi se o povlačenju tužbe niti o preinaci tužbe.

7. U dokaznom postupku sud je pročitao je ugovor o kreditu, broj: 9012088713 od 13. studenog 2026. (list 9-21, dodatak ugovoru o kreditu broj: 9012088713 od 18. prosinca 2015. (list 22-30 spisa), izvršio je uvid u knjigovodstvenu karticu (list 31-55, 202-261 spisa), plan otplate (list 56-57 spisa), konverziju kredita po ugovoru o kreditu broj 9012088713 (list 58-61, 87-89 spisa), otplatnu tablicu sa prikazom efektivne kamatne stope (list 62-66, 82-86 spisa), pregled uplata po kreditu od 19.4.2019. (list 67-70 spisa), izračun konverzije na dan 30. rujna 2015. (list 73-81 spisa), pregled uplata po kreditu na dan 16.1.2026. (list 187-191 spisa), plan otplate (list 192-196 spisa), provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za knjigovodstvo, računovodstvo i financije mr. sc. Zrinku Ručeviću iz društva Ručević vještačenja d.o.o. iz Zagreba od 15. lipnja 2026. (list 267-283 spisa) te je proveden dokaz saslušanjem tužitelja.

8. U podnesku od 30. srpnja 2026. tuženik je odustao od saslušanja svjedoka osobnog bankara.

9. Na glavnoj raspravi od 8. listopada 2026. tužitelj je odustao od saslušanja svjedoka Borisa Pegarića jer je prema saznanjima tužitelja isti preminuo te je odustao od saslušanja svjedoka Božice Kanceljak jer je tužitelj vodio pregovore s bankom i potpisao ugovor o kreditu.

10. Na glavnoj raspravi od 8. listopada 2026. tuženik je naveo da ne predlaže saslušanje svjedoka Martine Majcen, a što je naveo kao eventualnu mogućnost na pripremnom ročištu od 2. lipnja 2020.

11. Na glavnoj raspravi od 8. listopada 2026. sud je odbio prijedlog tužitelja kojim je predlagao da se od sudskog vještaka zatraži mišljenje je li obračun tužitelja iz podneska točan i u skladu s njegovim nalazom i mišljenjem, s obzirom da se radi o jednostavnoj matematičkoj računici, odnosno o zbroju dva iznosa, za što nije potrebno zatražiti očitovanje sudskog vještaka.

12. Drugih dokaznih prijedloga stranke nisu imale.

13. Tužitelj je u ovom postupku postavio glavni tužbeni zahtjev te prvi eventualno kumulirani tužbeni zahtjev. Usporedbom sadržaja tih zahtjeva proizlazi da su točke I., II. i III. glavnog tužbenog zahtjeva sadržajno istovjetne točkama I., II. i III. eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva. Dakle, u tom dijelu ne radi se o različito postavljenim zahtjevima, već o istom zahtjevu koji je tužitelj ponovio i u glavnom i u eventualno kumuliranom zahtjevu.

14. Prema čl. 188. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., proč. tekst 25/13., 89/14., 70/19., 80/22. i 114/22., dalje: ZPP), tužitelj može dva ili više tužbenih zahtjeva u međusobnoj vezi istaknuti u jednoj tužbi tako da sud slijedeći od tih zahtjeva prihvati ako nađe da onaj koji je ispred njega istaknut nije osnovan. Dakle, smisao eventualne kumulacije jest u tome da se o sljedećem zahtjevu

odlučuje tek ako prethodni zahtjev, u dijelu u kojem predstavlja drukčiji zahtjev, nije osnovan.

15. U konkretnom slučaju, točke I., II. i III. glavnog i eventualno kumuliranog zahtjeva su zajedničke. Točka I., II. i III. nisu predmet eventualnosti, jer su istovjetne u oba zahtjeva; eventualnost se odnosi samo na preostali dio zahtjeva u kojem se glavni i prvi eventualni zahtjev razlikuju.

16. Glavni tužbeni zahtjev preciziran na glavnoj raspravi od 8. listopada 2026., osnovan je pod točkama I., II. i III., dok je u preostalom dijelu neosnovan te je osnovana točka IV. iz eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva.

17. Iz isprava u spisu je vidljivo, a nije ni sporno:

- da su stranke 13. studenog 2006. sklopile ugovor o kreditu, broj: 9012088713, kojim je tužitelju odobren i isplaćen kredit u kunskoj protuvrijednosti od 59.000,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita (čl. 1. ugovora), a kredit je odobren za adaptaciju stambenog objekta (čl. 2. ugovora),

- da je člankom 4. ugovorena godišnja kamatna stopa koja je promjenjiva sukladno odluci tuženika o kreditiranju građana, a koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 4,35 % godišnje te se obračunava u CHF,

- da je člankom 7. ugovora ugovoreno da se kredit otplaćuje na rok od 240 jednakih mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan plaćanja, a prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ugovora te u slučaju promjene kamatne stope korisnik kredita pristaje da banka povisi ili snizi iznos anuiteta, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete,

- da su tijekom otplate kredita odlukom kreditora u više navrata promijenjene kamatne stope te se mijenjao i tečaj CHF prema kojem su se obračunavali anuiteti,

- da su stranke 18. prosinca 2015. sklopile dodatak ugovoru o kreditu broj 9012088713 temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15., dalje: ZID ZPK/15.), a na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a kojim su promijenili ugovorene odredbe u pogledu valutne klauzule i ugovorene kamatne stope iz osnovnog ugovora i iznos preostale neotplaćene glavnice kredita,

- da je konverzija i izračun iste proveden sukladno ZID ZPK/15.,

- da preplata tužitelja prema izračunu konverzije od 30. rujna 2015. iznosi 24.156,95 kuna.

18. Sporno je:

- jesu li za ovu parnicu uopće relevantne odluke trgovačkih sudova na koje se tužitelj poziva,

- ima li tužitelj svojstvo potrošača po navedenom ugovoru o kreditu,
- visina tužbenog zahtjeva za isplatu te
- je li, neovisno o navedenom, nastupila zastara za glavnične iznose s kamatama.

19. Osim toga, sporna su, u bitnome, prvenstveno pravna pitanja, odnosno jesu li nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi te kakvi su učinci sklopljenog dodatka ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija kredita, neovisno o eventualnoj nišetnosti navedenih ugovornih odredbi.

20. Neosnovan je navod tuženika da zbog toga što je s tužiteljem sklopio konverziju sukladno odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15., dalje: ZID ZPK) tužitelj više nema pravni interes zahtijevati isplatu stečenog bez osnove po nišetnim odredbama ugovora o kreditu, jer je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci, poslovni broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. izrazio shvaćanje da sama činjenica da su stranke sklopile Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita te je postignut sporazum o raspolaganju pretplatom, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu nišetne. U istoj odluci jasno je navedeno da korisnik kredita ima pravni interes i može tražiti utvrđenje nišetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga eventualno ostvarivao svoja prava za koja smatra da mu pripadaju. Radi navedenog ovaj sud je ovlašten utvrđivati nišetnost odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu koje se odnose na promjenjivost kamatne stope po jednostranoj odluci banke i odredbe kojom je ugovorena valutna klauzula jer, tužitelj kao korisnik kredita i nadalje tvrdi da provedbom konverzije nije u potpunosti oštećen glede posljedica koje su proizvele nišetne ugovorne odredbe.

21. Prema odredbi čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 96/03.) važećeg u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, a prema točki 2., trgovac je svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili svoje djelatnosti.

22. Na temelju iskaza tužitelja sud je utvrdio da je ugovor o kreditu zaključio s tuženikom radi izgradnje kuće u kojoj i danas stanuje, zajedno s obitelji. Kada je 2006. sklapao ugovor s tuženikom, službenica u banci predstavila mu je valutu CHF kao sigurnu i stabilnu valutu, pri čemu je navela da Švicarska nikada nije bila u ratu. Početni mjesečni anuitet iznosio je oko 1.650,00 kn, a nakon godinu i pol dana mjesečni anuitet porastao je na iznos od 2.950,00 kn, pri čemu su njegova mjesečna primanja u to vrijeme iznosila oko 3.700,00 kn. Ugovor o kreditu koji je zaključio 2006. nije pročitao jer se radilo u ugovoru na puno stranica, a isti su ga dočekali na potpisivanje kod javnog bilježnika pa ih nije imao mogućnost pročitati. Znao je koji iznos mu je tim ugovorom stavljen na raspolaganje. Službenica u banci rekla mu je da se iznos mjesečnih anuiteta neće mijenjati, pri čemu je navela da je CHF valuta sigurnija od

EUR-a jer se kod EUR-a tečaj mijenjao. U vrijeme sklapanja ugovora nije bio vlasnik obrta niti član trgovačkog društva.

23. U kolektivnom sporu u kojem je Trgovački sud u Zagrebu donio presudu broj P1401/2012 od 4. srpnja 2013. koja je presuda potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. (glede promjenjive stope ugovorne kamate) i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. (glede valutne klauzule), a koje su potvrđene presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/2014-2 od 9. travnja 2015., te Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019., a kojim pravomoćnim presudama je utvrđeno da su banke, a među njima i tužena, u razdoblju od 10. rujna 2003. pa do 31. prosinca 2008. povrijedile kolektivne interese i prava potrošača – korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, tako da je ugovarana redovna kamata po promjenjivoj stopi koja se utvrđuje jednostranom odlukom kreditora, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nisu pojedinačno pregovarali o navedenoj odredbi, niti su ugovorom utvrđeni egzaktni parametri i načini izračuna tih parametara koji utječu na odluku kreditora o visini stope kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, čime su banke postupale protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima, i sklapajući ugovore o kreditu koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora tuženici kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

24. Prema odredbi čl. 138.a ZZP/07, važećeg u vrijeme pokretanja postupka pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, odluka suda donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. ovog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. ovog Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Odgovarajuću odredbu sadrži i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14., dalje: ZZP/14.), važećeg u vrijeme pokretanja ove parnice i sada.

25. Prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se pozvati na pravno utvrđenje iz kolektivnog spora, te će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati, a što je tužiteljica u ovoj parnici i učinila pa su takvi prigovori tuženika neosnovani.

26. Iskaz tužitelja sud ocjenjuje neposredno uvjerljivim i nema ga razloga ne prihvatiti. Iz tog iskaza proizlazi da je ugovor sklopio u svojstvu potrošača, a da je tome tako sasvim je jasno i iz samog teksta ugovora o kreditu. Naime, u njemu je tužitelj naveden kao fizička osoba, bez ikakvog spominjanja nekakve njegove poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja, a namjena kredita člankom 2. određena je „adaptacija stambenog objekta“, pa je očito neosnovano tuženikovo dovođenje u pitanje dokazivanja je li tužitelj sredstva kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe.

Zbog toga su i tužitelj i tuženik vezani pravnim shvaćanjima iz navedene parnice za zaštitu kolektivnih interesa i prava.

27. Okolnost da je tužitelj tijekom saslušanja iskazao kako prije potpisivanja nije pročitao predmetni ugovor o kreditu, prema ocjeni ovog suda, nije od utjecaja na osnovanost njegova zahtjeva za povrat iznosa plaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli vezanoj uz švicarski franak (CHF) i promjenjivoj kamatnoj stopi.

28. Naime, činjenica da potrošač nije pročitao ugovor prije njegova potpisivanja ne može sama za sebe dovesti do zaključka da je bio upoznat s ekonomskim posljedicama spornih ugovornih odredaba, niti se zbog takva postupanja može smatrati da je pristao na primjenu nepoštenih ugovornih odredaba ili izgubio pravo na pravnu zaštitu koja mu pripada na temelju prisilnih propisa o zaštiti potrošača.

29. Valja razlikovati činjenicu sklapanja ugovora i prihvaćanja unaprijed formuliranih ugovornih odredaba od pitanja jesu li te odredbe poštene, jasne i razumljive te je li potrošaču prije sklapanja ugovora omogućeno razumjeti njihove stvarne ekonomske posljedice. Sama mogućnost čitanja ugovora, kao ni njegovo potpisivanje, ne podrazumijevaju da je potrošač bio na odgovarajući način informiran o mehanizmu promjene kamatne stope, kriterijima njezine promjene te rizicima koji proizlaze iz ugovaranja valutne klauzule vezane uz CHF.

30. To osobito vrijedi kada je riječ o unaprijed sastavljenom ugovoru banke, na čiji sadržaj potrošač nije mogao stvarno utjecati, jer se u takvom slučaju poštenost i transparentnost ugovornih odredaba ne mogu ocjenjivati isključivo prema tome je li potrošač imao mogućnost pročitati njihov tekst, već i prema tome je li mu banka, kao profesionalna i informacijski nadmoćnija ugovorna strana, pružila dostatne, jasne i razumljive informacije potrebne za donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora.

31. Takvo pravno shvaćanje proizlazi i iz presude Suda Europske unije od 20. rujna 2017. u predmetu C-186/16, Andriuc i drugi, prema kojoj zahtjev transparentnosti ugovornih odredaba nije ograničen samo na njihovu formalnu i gramatičku razumljivost, već podrazumijeva i mogućnost da prosječan potrošač, koji je uredno obaviješten te postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, na temelju informacija koje mu je pružila banka procijeni potencijalno znatne ekonomske posljedice takvih odredaba za svoje financijske obveze.

32. Prema tome, čak ni okolnost da bi potrošač pročitao ugovor ne bi sama po sebi bila dostatna za zaključak da je razumio stvarni opseg valutnog i kamatnog rizika ako mu banka nije pružila odgovarajuće informacije, pa utoliko činjenica da tužitelj ugovor nije pročitao ne može biti odlučna za ocjenu ništetnosti spornih ugovornih odredaba.

33. Nadalje, prema odredbama članaka 81. i 87. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, nepoštena ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, ništetna je. Nastupanje navedene

pravne posljedice nije uvjetovano time je li potrošač pročitao ugovor prije njegova potpisivanja.

34. Budući da ništetnost nastupa na temelju zakona, tužitelj se prava na njezino isticanje i zahtijevanje povrata onoga što je tuženik stekao na temelju ništetnih odredaba ne može lišiti samo zbog činjenice da nije pročitao ugovor.

35. Stoga ovaj sud ocjenjuje da navedeni dio iskaza tužitelja ne dovodi u pitanje njegov položaj potrošača, niti predstavlja okolnost koja bi mogla otkloniti pravne posljedice ništetnosti spornih ugovornih odredaba. Pravo tužitelja na povrat preplaćenih iznosa proizlazi iz pravnih posljedica ništetnosti, a ne iz činjenice je li tužitelj prije potpisivanja pročitao ugovor odnosno je li bio svjestan njegove kasnije utvrđene nepoštenosti.

36. Slijedom navedenog, okolnost da tužitelj nije pročitao predmetni ugovor prije potpisivanja ne utječe na njegovo pravo zahtijevati povrat iznosa koje je tuženik naplatio primjenom ništetnih ugovornih odredaba, u opsegu u kojem su takve naplate i njihova visina utvrđene u ovom postupku.

37. Kako je tužitelj sklopio predmetni ugovor o kreditu u svojstvu potrošača i kako je namjena ugovora bila potrošačka, na predmetni slučaj primjenjuju se citirane odredbe ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača. Stoga je ovaj sud, a pozivom na utvrđenja u parnicama naprijed citiranih iz kolektivnih sporova, utvrdio ništetnost dijela odredbi naprijed citiranog ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Navedene odredbe predmetnog ugovora o kreditu uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

38. Pri tome se navodi da je sud i iz iskaza tužitelja, utvrdio da je tuženik sklapajući predmetni ugovor o kreditu koristio nepoštene i ništetne ugovorne odredbe sklapanjem ugovora o potrošačkom kreditiranju - ugovora o kreditu tako da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak i promjenjiva kamatna stopa, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tog ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

39. Što se posljedica ništetnosti tiče, iako odredbe ZPP-a spominju samo postupke radi naknade štete, logično je da se odnose i na ostale postupke radi ostvarivanja prava u vezi s povredama propisa o zaštiti potrošača pa i, kao u ovom slučaju, parnice radi povrata stečenog bez osnove zbog ništetnosti ugovornih odredbi.

40. Pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi i stranka se na ništetnost može pozivati i prigovorom u parnici ili isticanjem deklaratornog tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti, radi čega je odlučeno kao pod točkama I., II. i III. izreke ove presude.

41. Obzirom da je utvrđena ništetnost dijela odredbi ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule i promjenjive stope ugovorne kamate, to tužitelju pripada pravo na

povrat preplaćenih iznosa zbog navedenih ništetnih odredbi ukoliko nije u cijelosti obeštećen izvršenom konverzijom.

42. ZID ZPK/15 imao je za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF, odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupka sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

43. Odredbe Glave II. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 41/14, 110/15 i 14/19 – dalje: ZZP/14) koji uređuju pitanje nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima ne primjenjuju se na ugovorne odredbe kojima se u ugovoru unose zakonske odredbe prisilne prirode odnosno kojima se u ugovor unose odredbe i načela konvencija koje obvezuju Republiku Hrvatsku jer to prijeći odredba čl. 49. st. 5. ZZP/14.

44. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Aneksa Ugovora proučiti njegove odredbe.

45. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te o valutnoj klauzuli u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Aneksom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15.

46. Vrhovni sud Republike Hrvatske u svoj odluci poslovni broj: Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. zauzeo je sljedeće pravno shvaćanje:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana

prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

47. Sukladno tome, tužitelj je činjenično i obrazložio svoj zahtjev te je na taj način dat i zadatak sudskom vještaku za financije.

48. Na temelju nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za knjigovodstvo, računovodstvo i financije mr. sc. Zrinka Ručević iz društva Ručević vještačenja d.o.o. iz Zagreba od 15. lipnja 2026. (list 267-283 spisa) sud je utvrdio da su tuženik kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita zaključili su 13. studenog 2006. ugovor o kreditu broj 9012088713 (u daljnjem tekstu: ugovor), kojim je tužitelju odobren iznos kredita u kunskoj protuvrijednost od 59.000,00 CHF, obračunato po srednjem tečaju kreditora na dan isplate kredita, da je ugovoren rok otplate od 240 mjeseci, (otplata u ratama), te promjenjiva kamatna stopa redovnih kamata, koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 4,35 % godišnje, da je dospijeće prve obveze bilo 20. prosinca 2006., a sljedećih svakog dvadesetog dana u mjesecu, a kredit se je otplaćivao u mjesečnim anuitetima iskazanima u valuti, a plativima u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora važećem za CHF na dan plaćanja. Tuženik kao kreditor i tužitelj kao korisnik kredita zaključili su 18. prosinca 2015. Dodatak Ugovoru o kreditu broj 9012088713 kojim je isti konvertiran u kredit s valutnom klauzulom u EUR sa sljedećim osnovnim elementima (prema podacima iz Izračuna konverzije po predmetnom kreditu na dan 30. rujna 2015), na dan 30. rujna 2015. nedospjela glavnica konvertiranog kredita u EUR iznosila je 25.757,65 EUR, korisnik je uplatama po kreditu u CHF do 30. rujna 2015. preplatio konvertirani kredit u EUR za iznos od 24.156,95 kn. Razlika obveza u razdoblju od dana dospijeća prve obveze (20. prosinca 2006.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene kamatne stope u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 3.391,08 CHF, odnosno 2.065,24 EUR (zbroy pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 'm' Tabele 1 iz nalaza (u valuti CHF), odnosno u stupcu 'p' Tabele 1 iz nalaza (u valuti EUR) (samo pozitivni iznosi). Zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po gore navedenoj osnovi, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., iznose 1.327,32 EUR (konvertirani iznos). Razlika obveza u razdoblju od dana dospijeća prve obveze (20. prosinca 2006.) do dana izračuna konverzije (30. rujna 2015.), a koja proizlazi iz promjene tečaja u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 5.348,21 EUR (zbroy pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika); pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 's' Tabele 1 iz nalaza (u valuti EUR) (samo pozitivni iznosi), Zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po gore navedenoj osnovi, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., iznose 1.745,15 EUR (konvertirani iznos). Nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po gore navedenim osnovama, za razdoblje od dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije, preostalo dospjelo potraživanje s danom 30. rujna 2015. iznosi 7.279,74 EUR i u cijelosti se odnosi na glavicu. Razlika između glavnice prema obračunu u kunama s fiksnom kamatnom stopom na dan 30. rujna 2015. i glavnice preostale nakon konverzije iznosi 2.321,48 EUR (primjenom fiksnog konverzijskog tečaja) koji iznos nije bio obuhvaćen otpisom glavnice kod konverzije.

49. Tužitelj nije imao prigovora na nalaz i mišljenje vještaka, dok je tuženik u podnesku od 25. lipnja 2026. u cijelosti osporavao nalazi i mišljenje.

50. Na glavnoj raspravi od 8. listopada 2026. tuženik je istaknuo da ne prigovora matematičkom izračunu sudskog vještaka te nije tražio da vještak usmeno na raspravi iznese svoj nalaz i mišljenje od 15. lipnja 2026.

51. Tužitelj je na glavnoj raspravi od 8. listopada 2026., precizirao tužbeni zahtjev sukladno nalazu, i to prema varijanti ako se promatraju svi iznosi (i pozitivni i negativni prebijeno).

52. Sud je nalaz i mišljenje ocijenio stručnim i objektivnim te ih prihvaća u cijelosti.

53. Dakle, provedenom konverzijom, nije uspostavljena ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, odnosno tužitelj nije oštećen, jer je iz nalaza i mišljenja vještaka utvrđeno da unatoč provedenoj konverziji i dalje ostaje dug tuženika na ime preplaćenih iznosa temeljem ništetnih odredbi i to na ime preplate zbog promjene valute i zbog promjenjive kamatne stope.

54. Prema odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05., dalje: ZOO), koji se, s obzirom na vrijeme sklapanja ugovora (13. studenoga 2006.), u ovom slučaju primjenjuje na temelju odredbi iz čl. 1163. st. 1. i čl. 1165. tog Zakona, u slučaju ništavosti ugovora svaka strana dužna je vratiti drugoj sve što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivno vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Prema čl. 324. st. 1. ZOO-a, ništavost neke odredbe ne povlači ništavost ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Posljedica ništavosti navedenih odredbi jest i primjena odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a, prema kojoj kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, nadoknaditi vrijednost ostvarene koristi. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa u odnosu na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule i ugovorene promjenjive kamatne stope za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.

55. Sud je utvrdio da preplata tužitelja na ime zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika i promjene kamatne stope, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015. bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji, iznose ukupno 3.072,47 eura. Sukladno navedenom, točkom V. izreke presude usvojen je tužbeni zahtjev u iznosu od 3.072,47 eura iz točke IV. eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva, a točkom IV. izreke presude odbijen je dio glavnog tužbenog zahtjeva u iznosu od 6.494,04 eura, zajedno s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 1. listopada 2015. pa do isplate.

56. Zatezne kamate na iznos dospjelih zateznih kamata mogu se zahtijevati kada prestane glavno potraživanje, iz čega proizlazi da se kamate obračunane za određeno vremensko razdoblje mogu utužiti u apsolutnom iznosu i na njih se tražiti

procesne kamate samo ukoliko je prestalo glavno novčano potraživanje iz kojeg proizlaze te kamate pa tužitelju pripada zatezna kamata na iznos obračunatih zateznih kamata u iznosu od 3.072,47 eura. Zatezna kamata na dospjele nepodmirene zatezne kamate u iznosu od 3.072,47 eura temeljem čl. 29. ZOO-a i čl. 31. st. 2. ZOO-a tužitelju je dosuđena od dana kada je sudu podnesen zahtjev za njihovom isplatom odnosno od dana podnošenja tužbe 11. lipnja 2019., zbog čega je odlučeno kao pod točkom V. izreke ove presude.

57. Tuženikov prigovor zastare nije osnovan. Naime, ZZP/09 (kao ni onaj raniji, a ni sada važeći ZZP) odredbe o zastari ne sadrži te se primjenjuju opće odredbe ZOO-a. Tražbine zbog povrata stečenog bez osnove zastarijevaju u općem zastarnom roku od pet godine iz čl. 225. ZOO-a. Prema odredbi čl. 241. ZOO-a, zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Prema odredbi čl. 140. ZZP/09, pokretanje ili vođenje postupka pokrenutom na temelju članka 131. ovog Zakona ne sprečava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovog Zakona ili drugim propisima koji su navedeni u članku 131. ovog Zakona, prouzročena šteta da pokretne pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv osobe kojoj je nedopuštenim postupanjem prouzročila štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen po utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokretne bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarivanje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima. Odgovarajuću odredbu sadrži i čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 19/22., dalje: ZZP/22.), važećeg u vrijeme pokretanja ove parnice. No, o učincima tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesene u skladu s čl. 131. ZPP-a na prekid zastarnog roka izjasnio se Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi i rješenju, poslovni broj: Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018. Pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u navedenoj odluci jest da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. S obzirom da se radi o odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske donesenoj u pogledu tzv. izvanredne revizije iz odredbe čl. 382. st. 2. ZPP-a, svrha koje je upravo jedinstvena primjena prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, takvim shvaćanjem je i ovaj sud vezan. Povodom ustavne tužbe podnesene protiv navedene presude Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci broj: U-III-2922/2018 od 20. veljače 2020. zaključuje da "ovdje spornom pitanju prekida roka zastare Vrhovni sud pristupio imajući u vidu svrhu instituta zastare s jedne strane, te svrhu sustava kolektivne zaštite potrošača s druge strane, uravnotežujući suprotstavljene interese s jedne strane potrošača kao vjerovnika te s druge strane podnositeljice kao dužnika. Stoga Ustavni sud ne nalazi ništa očito nerazumno ili proizvoljno u pravnom shvaćanju Vrhovnog suda iznesenom u ovdje osporenoj presudi." Tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava Trgovačkom sudu u Zagrebu u predmetu P-1401/2012 podnesena je 4. travnja 2012., čime je došlo do prekida zastare.

58. Prema odredbi čl. 245. st. 3. ZOO-a, kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ... zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Prethodno navedeno pravno shvaćanje potvrđeno je i

objedinjenim pravnim shvaćanjem donesenim na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022. pod točkom 4.

59. U konkretnom slučaju, budući da se radi o zahtjevu zbog ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, zastara je ponovno počela teći od 15. lipnja 2018. zbog presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: PŽ-6632/1017 kojom je o tome pravomoćno završen kolektivni spor, pa bi zastarni rok istekao 15. lipnja 2023. tako da zastara u ovom slučaju očito nije nastupila, a tužba u ovom predmetu je podnesena 11. lipnja 2019. čime je zastara ponovno prekinuta.

60. U konkretnom slučaju, budući da se ujedno radi i o zahtjevu zbog ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, zastara je ponovno počela teći od 14. lipnja 2014. zbog presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: PŽ-7129/13 kojom je o tome pravomoćno završen kolektivni spor, pa bi zastarni rok istekao 14. lipnja 2019. tako da zastara u ovom slučaju očito nije nastupila, a tužba u ovom predmetu je podnesena 11. lipnja 2019. čime je zastara ponovno prekinuta.

61. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a, budući da je tužitelj u cijelosti uspio sa svojim zahtjevom. Naime, iako tužitelj nije uspio s glavnim tužbenim zahtjevom, budući da je uspio s eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom, uspjeh u sporu određuje se samo s obzirom na uspjeh u odnosu na eventualno kumulirani tužbeni zahtjev, jer tuženiku u odnosu na prvotno postavljeni tužbeni zahtjev nisu nastali nikakvi troškovi. Sukladno tome, tuženikov zahtjev za naknadu troškova je u cijelosti odbijen te je njemu naloženo da tužitelju naknadi troškove postupka.

62. Tužitelju su, kao potrebni priznati troškovi: sastava tužbe prema Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 138/23.), koja se primjenjuje temeljem odredbe Tbr. 52. st. 3. ove Tarife, u iznosu od 100 bodova, sastava podnesaka od 7. siječnja 2020., 28. svibnja 2020. i 17. srpnja 2026. prema Tbr. 8/1 u iznosu od 100 bodova za svaku od navedenih radnji, sastav podneska od 14. veljače 2020., 1. lipnja 2020. i 6. listopada 2026., prema Tbr. 8/1 u iznosu od 100 bodova, za svaku od navedenih radnji te zastupanje na ročištima od 18. veljače 2020., 2. lipnja 2020. i 8. listopada 2026. prema Tbr. 9/1 u iznosu od 100 bodova, za svaku od navedenih radnji, što zajedno iznosi 700 bodova, odnosno, prema vrijednosti boda od 2,00 eura iz Tbr. 54. iznosi 1.400,00 eura, čemu valja dodati PDV u iznosu od 350,00 eura. Tužitelju je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 113,21 eura koju je tužitelj platio prilikom podnošenja tužbe. Budući da je tužitelj oslobođen plaćanja pristojbi na temelju odredbe čl. 11. st. 1. t. 20. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“, broj: 118/18. i 51/23., dalje: ZSP) koja je stupila na snagu 20. svibnja 2023., tužitelju nije priznat zatraženi trošak sudske pristojbe na presudu. Osim troškova zastupanja, tužitelju su priznati troškovi vještačenja u iznosu od 600,00 eura jer je navedeni trošak bio nužan za donošenje odluke u ovom predmetu. Tužitelju je sveukupno priznat trošak u iznosu od 2.463,21 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom sukladno odredbi iz čl. 29. ZOO-a, zbog čega je odlučeno kao pod točkom VI. izreke ove presude, dok je tužitelj odbijen s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška kao neosnovan, zbog čega je odlučeno kao pod točkom VII. izreke ove presude.

63. Odredbom iz čl. 27. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 80/22.) propisano je da se u članku 151. iza stavka 2. dodaje stavak 3. koji glasi: „parnični troškovi obuhvaćaju i zatezne kamate od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka. O zateznim kamatama na iznos parničnih troškova sud odlučuje na zahtjev stranke.“

64. Naprijed navedena odredba zakona stupila je na snagu 19. srpnja 2022., a temeljem odredbe iz čl. 107. st. 2. Zakona o izmjenama i dopunama o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 80/22.) primjenjuje se na postupke pokrenute prije stupanja na snagu toga Zakona, dakle primjenjuje se i na ovaj postupak.

65. Na trošak je tužitelju dosuđena i zatezna kamata od presuđenja na cjelokupni iznos troškova, na temelju odredbe iz čl. 151. st. 3. ZPP-a, zbog čega odlučeno kao pod točkom VI. izreke ove presude.

U Krapini 28. listopada 2026.

S u d a c:

Barbara Čuček

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove je presude dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpredka istog.

DOSTAVITI:

1. Natalija Đuran Tršinski, odvjetnica iz Zaboka, Matije Gupca 30, putem e-Oglasne ploče
2. Miroslav Leko, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Leko i partneri iz Zagreba, Domagojeva 18, putem e-Oglasne ploče

Broj zapisa: **9-3088f-5332b**

Kontrolni broj: **0c7a3-cc352-24d36**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.